

Atticè autem μεθ' ἡμέραν pro εὐ ἡμέρα dictum A
 volunt. ἀλλότρια πράττων, aliena negotia curans.
 πολυπραγμονῶν. sycophantam perpetuò agens.
 μαρτύρομαι. circumstanti populo hoc ait, ego vos
 testes cito. τῷ τῷ περὶ τέτων, de ea quæ nunc mihi
 fit iniuria. ὀχρεται scilicet ὁ μάρτυρ, quem in accu-
 satium mutauit, vt conueniret cum verbo ἦρες
 cui postponitur. περιελημμαι, ἀπελαμβάνομαι.
 Vide anorme λαμβάνω. μόνος sine testibus: qui
 aderant enim, testimonium dicere contra spro-
 liantes recusabant. vel μόνος; nemine opitulante. B
 τὸ τελευτώνιον, palliolum intelligit, quod Iustus
 puero ferendum dederat ad Plutum de quo Ca-

tion sic dixerat, τὸ τελευτώνιον δὲ τί δώσεται πρὸς τῆς
 Θεῶν ἀμφιέω. futurum ab ἀμφιέννυμι, quod pro
 ἀμφιέω ponitur. Prima huius verbi origo est εἶω,
 τὸ ἐνδύομαι, id est induo. μὴ δῆτα scilicet δώσω.
 ἱερόν. substantiuum est, τὸ ἀνάθημα, donum, idcir-
 co subdit πρὸ ἀγατεθήσεθ, vbi suspendetur aptius.
 Certè quando vilis, & detrita vestis, vili hominì
 & inutili accommodatur, omnino illic est, quod
 vulgato fertur adagio, Dignū patella operculū.
 ἑμπεδύοις. Vbi palliolo ornatus est Sycophāta, ro-
 gat Iustus. quid de calceis, quos puer gestauerat
 cum palliolo, fiet. Ex iis quæ sequuntur, constat
 in caput Sycophantæ à Carione fuisse cōiectos.

Ὡσπερ κοτίνω πορραπατλαεύσω του τοῦ.
 Συ. Απειμι. γνώσκω γδ ἦ ἦσαν ὦν πολὺ
 Ἰμψ. εἰὰν δὲ σύζυγον λάβω πινὰ
 Καὶ σύκινον, τὸν ἰχυρόν τῆτον θεόν
 Εγὼ ποιήσω τήμερον δοῦναι δίκην.
 Οπκαταλύει περιφανῶς εἰς ὦν μόνος,
 Τὼ δημοκρατίαν, ἔτε πὼ βουλή πιδῶν,
 Τὼ τῆς πολιτῶν, οὔτε πὼ ἐκκλησίαν.
 Δι. Καὶ μὲν ἐπειδὴ πὼ πανοπλίαν πὼ ἐ-
 μὲν
 Εχὼν βαδίσεις, εἰς τὸ βαλανεῖον ἔξεχε.
 Ἐπειτ' ἐκεῖ κορυφαῖος ἐσηκῶς, δέρου.
 Καὶ γὰρ γδ εἶχον πὼ σάισιν ταύτῃ ποτέ.
 Καρ. Αλλ' ὁ βαλανεὺς ἔλξει δύραζ' αὐτῶν, λα-
 βῶν
 Τῶν ὀρχηπέδων, ἰδῶν γδ αὐτὸν, γνώσεται
 Ὅτ' ἐς ἐκείνου τῆς πονηροῦ κόμματος.
 Νὰ δ' εἰσιώμην ἵνα πορραπατλαεύσω τὸν Θεόν.

Velut à pertica oleastrina, suspendere.
 SY. Apeo. nam video me vobis viribus
 Esse imparē: at breui confido, tamen fore,
 Vt, consortem nactus aliquem ficulneum,
 Ego faxim, istum Deum feroculum, hoc die
 C Pœnas dare: quandoquidem ipse vnus populi
 statum
 Dirimit, neque senatum, neque plebē consulens.
 IV. Age nunc quoniam armaturam tu meam
 geris.
 Procurre in balneum: & primam ibi sedem oc-
 cupans
 Calefito. Nam eandem stationem ego quoque
 D Olim tenui. CA. sed balneator testibus
 Apprehensum, exturbabis forās. Nam vbi vi-
 derit
 Hominē, statim intelliget, ipsum esse male notā:
 Eamus nunc intro, vt salutes tu hunc Deum.

Ὡσπερ κοτίνω πορραπατλαεύσω.] ὅτι ὅππῃ κοτίνω
 καὶ ἄλλων δένδρων πανταχῶς ἐν τοῖς ἱεροῖς πορραπατλα-
 λεύουσι τὰ ἀνάθηματα. ἀλλως, εἰώθασιν τοῖς δένδροις
 κῶλα καὶ κρανία πορραπατλαεῖν πρὸς διατροπὴν
 βασιλικῆς οἱ γεωργοὶ πρὸς τὸ μὴ ξηρανθῆναι αὐτά.
 ἀλλως, ἔθος ἴσιν τοῖς θεοῖσι τινὰ ἀγρῶν, μέρος τι
 τῆς θεομαχίας κεφαλῶν ἢ πόδα πορραπατλαεῖν πρὸς
 τινος δένδρου εἰς αὐτῶν πὼ ἔλλω, πρὸς τιμὴν τῆς
 Ἀρτέμιδος. Καὶ σύκινον.] ἴσον, τῶ ἀδενέσ-ατον. τὸ γδ
 ξύλον τῆς συκῆς ἀδενέσ καὶ χαῖνον. ὁθεν καὶ συκίνη ὅππ-
 κερία ἀντὶ τῆς ἀδενέσ καὶ ἀνωφελῆς. ἢ σύκινον τὸν συ-
 κοφαντὴν κεκαλυμμένως λέγει δὲ τῆς συκῆς χρημα-
 τίσας τὸ ὄνομα. Οὔτε πὼ βουλή πιδῶν.] ἀντὶ τῆς πεί-
 σασ, ὅτι δὲ τῆ βουλή δόξει, ταῦτα ὅππ τὸν δῆμον ἀνα-
 φέρεται. καὶ ἐν τῆ ἐναντίου. τὰ ὑπὸ τῆς δήμης ἡφιστά-
 μῃα ὑπὸ τῆς βουλῆς κυροῦται. Ἐπειδὴ πὼ πανο-
 πλίαν.] ἀντὶ τῆς ἐπειδὴ ἐγὼ κατ' ἐμὲ ὅτε ἡμῶν πένης.
 λόγος δὲ συκοφαντῆς μιμνῆται. Κορυφαῖος.] ἔπειτα πε-
 ἰσας περὶ τὸ πῦρ, ὡσπερ χορὸς ἐν τοῖς βαλανείοις. ἐκ
 ἐξέω δὲ ξένον χορεύει ἐν τῶ ἀστικῷ χορῷ. περὶ τῆς πεί-
 παχῆν, ἐν δὲ τῶ ἀναφῶ ἐξέω. ἐπεὶ καὶ μέτομοι ἐχο-
 ρήου. κορυφαῖος δὲ ἐν βελῆ ὑπῶτος, τὸ δὲ θέρε. ἀντὶ
 τῆς θεομαχίας. ὡσπερ ἀνδραγαθῆς κεφαλῶν. Αλλ' ὁ
 βαλανεὺς] λέγουσιν ὅτι οἱ πολλοὶ ἐλατῆσι τὸν αἶρα τῆς
 λυτῶν, εἰς ἑαυτὸς αὐτὸν ἔλκοντες. Τῆς πονηρῆς κόμμα-
 τος.] ὡς ὅππ νομίσματος εἶπεν, δὲ μεταφορῶς τῆς νο-
 μισμάτων τῆς φαύλως διακκομμένων.

sumebantur, speciem pro genere capit, cum ait
 πορραπατλαεύσω κοτίνω του τοῦ, agam in hanc perti-
 cam oleastrinam, id est, in hunc nebulonem, &
 virum calumniatorem, quem ego possim non
 immeritò cum ligno & stipite conferre. Diis
 quæ offeruntur, ipsi non portant, sed in ligna
 quædam reiciuntur, hic autem, velut ridiculus
 aliquis Deus, feret ipse, perticæ loco, quæ sacrata
 ipsi sunt, calceos & palliolum videlicet. ἦτων,
 comparatiuum anorme, ἀποφύω μικρὸς, est au-
 tem ὦν participium pro infinitiuo εἶναι cui addē-
 retur accusatiuus, ἦττονα ὄντα. σύζυγον. Hoc no-
 men de bobus propriè dicitur, qui sub idem iu-
 gum mittuntur, nomine à σὺ & ζυγός conflato.
 Per metaphoram pro æquali, socio, pro homine
 qui moribus sit similibus, eiusdem fortis & con-
 ditionis. Apud Græcos versiculus extat pro-
 uerbialis,
 Εγὼ τε, καὶ σὺ ταῦτόν ἐλκομεθ' ἰγυόν. id est,
 Ego & tu idem trahimus iugum. Pro eo
 quod est, pari studio, ac simili contentione, com-
 mune peragimus negotium. λάβω. Subiun-
 ctiuum à themate λαμβάνω. σύκινον. Exponit poë-
 ta conditionem Sycophantæ, dum vocat eius
 æquales ficulnos homines, id est, vanos, & nul-
 lius pretij homines. Sumptum hoc à ficu, quæ
 arbor est fragilis, & ad res propemodum omnes,
 inutilis, præterea cuius fumus acerrimus sit, &
 molestissimus. Quamobrem homines ἐγὼ συκί-
 να, id est, ligni ficulnῆ, pro eo accipiuntur, quod

GERARDVS. κοτίνω] In templis perticæ
 erant, de quibus donaria pendebant. Perticæ au-
 tem, quoniam nullo discrimine ex arboribus